

“Ell ens escolta i ens respon”

Et in meditatione mea
exardescit ignis. —I, en la meua
meditació, s'encén el foc. —És
justament per això que vas a
l'oració: per fer-te foguera,
flama viva que doni escalfor i
llum. Per això, quan vegis que
no saps com avançar, quan
sentis que t'apagues, si no pots
llençar al foc troncs olorosos,
llença-hi les branques i la
fullaraca de petites oracions
vocals, de jaculatòries, que
continuïn alimentant la
foguera. —I hauràs aprofitat el
temps. (Camí, 92)

25 d'octubre

Quan, de veres, volem desfogar el cor, si som francs i senzills, cercarem el consell de les persones que ens estimen, que ens entenen:

conversem amb el pare, amb la mare, amb la muller, amb el marit, amb el germà, amb l'amic. Això ja és un diàleg, encara que sovint no desitgem tant sentir com esplaiar-nos, contar el que ens passa.

Comencem per captenir-nos així amb Déu, segurs que Ell ens escolta i ens respon; i l'atendrem i obrirem la nostra consciència a una conversa humil, per tal d'explicar-li confiadament tot el que ens balla pel cap i dins el cor: alegries, tristeses, esperances, penes, èxits, fracassos i fins i tot els detalls més petits de la nostra jornada. Perquè haurem comprovat que totes les nostres coses interessin el nostre Pare Celestial.

(...) Així, gairebé sense assabentar-nos-en, avançarem amb petjades divines, fermes i vigoroses, en les quals se saboreja l'íntim convenciment que a la vora del Senyor, també són gustosos el dolor, l'abnegació, els sofriments. Quina fortalesa, per a un fill de Déu, saber-se tan a prop del Pare! Per això, passi el que passi, em sento ferm, segur amb Vós, Senyor i Pare meu, que sou la roca i la fortalesa. (Amics de Déu, núm. 245-246)